

Josie menyasszonyi ruhájában azon a napon, amikor visszatért Glauserterbe

TÖBB, MINT AMIT KÉRNI MENTEM

CHARLES FOLEY

Josephine Woollam 1945-ben született. Élete első négy évében boldog és egészséges gyerek volt. Aztán jöttek a bajok. Elkapta a csontvelőgyulladást okozó baktériumokat, és a csontok és a csontvelő gyulladása elviselhetetlenül fájdalmasan kezdett terjedni. A rosszindulatú betegség egyaránt érintette a fejet, a tüdőt és a lábakat; a vérmérgezés többszörös tályogokat okozott a csontokban, a tüdőben és a fejbőrben. Mindez odáig ment, hogy csak a fején tizenhárom tályog keletkezett. A fertőzés fókusza a bal csípőjében volt, így a bal lába megállt a növekedésben; tíz éves korára Josephina bal lába, amely meggömbült, körülbelül nyolc hüvelykkel rövidebb volt, mint a jobb lába. 1952-ben vontatógépre kellett helyezni, és egy tartókeretre fektetni. Addigra több időt töltött a kórházban, mint otthon. Fizikailag és lelkileg is kimerült. A súlya mindössze tizenkilenc kiló volt.

1955-ben Leonard Cheshire, V.C., Royal Air Force csoportparancsnoka írt egy rövid cikket a torinói lepelről (Sindone) a Picture Post számára, számos illusztrációval. Nagyhét keddjén Josie apja hazahozta a magazint. Josie olyan sok óráról hiányzott, hogy nem olvasott nagyon jól, de lelkesen érdeklődött az illusztrációk, különösen a torinói lepel Szent Arca iránt. Nagypénteken a keresztre feszítésre koncentrált, és három óra körül megkérte édesanyját, hogy olvassa fel neki hangosan a keresztút elmélkedéseit. Utána többször azt mondta, ha láthatta volna a szent leplet, tudja, hogy újra tudna járni. Édesanyja fájdalmában azt suttozta, hogy egyetért vele. Később, ugyanazon a napon Josie hőmérséklete riasztóan 39,4 °C-ra emelkedett, kórházba szállították, de állapota tovább romlott. A tüdője vérezni kezdett, és május elejére naponta több mint egy csésze vért köpött. Dr. Stallman, a felelős sebész kénytelen volt azt mondani az anyjának, hogy a kislánya haldoklik. Hívták a papot, aki kiszolgáltatta a betegek kenetét és az oltáriszentséget. Josie nem tudott enni, de határozottan ismételtette, hogy ha láthatta volna a leplet, tudja, hogy meggyógyult volna.

Május 9-én Woollam asszony ezt írta Cheshire parancsnoknak:

Azért írok Önnek, hogy megkérdezzem, Josephine lányomat meg lehetne-e áldani a torinói lepel ereklyéjével. Tíz éves, és kórházban van, a csípőjében és a lábában csontvelőgyulladással. Tüdőtályogja is van. Az orvos azt mondta, nincs remény arra, hogy felépüljön. Az elmúlt öt évben ki-be járt a kórházba. Pénteken felvette a betegek kenetét. Josephine megkért, hogy írjak Önnek, és azt mondta, ha láthatná az ereklyét, meggyógyulna és újra járna. A kórházban mindenki nagyon rendes volt vele. Folyamatosan nagy fájdalmai vannak, de az arcán mindig van egy mosoly ... Tudom, hogy nagy dolgok kérek, de remélem és imádkozom, hogy az imáim meghallgatásra találjanak, hogy a lányom jobban legyen.

Üdvözlettel,

Mrs. Veronica Woollam asszony

Ebből a hitből és reményből fakadó egyszerű kijelentésből, a benne rejlő meggyőződéssel együtt, egyértelmű, hogy az asszony nem táplált magában nagy eredményt; de kitartóan, határozottan és teljes szívéből imádkozott.

A parancsnok távol volt, amikor a levél megérkezett, de valaki az irodájából küldött egy gyönyörű fényképet a torinói lepel Arcáról, egy levéllel, amelyben elmagyarázta, hogy a torinói lepelnek nincsenek ereklyéi; és hogy a lepel 2000 mérföldre van, Torinóban; ritkán teszik ki nyilvános megtekintésre, és akkor is csak a legszigorúbb biztonsági feltételek mellett stb. Amikor Cheshire visszatért, beszámoltak neki a levélről; azt mondja, ezt a kérést nem tudta kiverni a fejéből.

Aztán gyors egymásutánban két levél érkezett. Josephine már nem a halálos ágyán feküdt, hanem tolószékben kerekedett ide-oda a kórteremben. „Az orvos nem akart hinni a szemének, amikor pénteken meglátta a tolószékben.” A második levél, néhány nappal később, arról számolt be, hogy Josiet hazaküldték a kórházból, olyan jó állapotban, amilyenben már régen nem volt.

1984 októberében néhány órát töltöttem Woollam asszonnyal, és megkértem, hogy mondja el alaposan a történeteket. Josie nővére, Pauline is jelen volt, és megerősítette a tényeket. "Amikor kora reggel postán megérkezett a torinói lepel Szent Arcának fényképe, felraktam a kandalló párkányára, a kandalló fölé, ahol láthattam, ahogy a munkámat végeztem ... és valahányszor elhaladtam előtte, imádkoztam és imádkoztam..." Azon a délutánon, mint általában más napokon, meglátogattam Josiet a kórházban. Emlékezett arra, hogy a kórház személyzete közül néhány alkalmazott kereste és azt mondta neki: "Nagy változást fogsz látni Josieban", amit szomorúan vett tudomásul ...

és amikor kinyitotta a szobájának ajtaját, üres ágygal találta magát szemben. A legrosszabbtól tartott. Aztán kuncogást hallott az ajtó mögül, és Josephinet tolószékben ülve találta, aki nevetett az anyja arcán megjelenő meglepetésen és csodálkozáson. Az ápolónővér elmondta, hogy Josie reggeli közben megkérdezte, hogy felkelhet-e, és az ápolónők várakoztatták, mert azt hitték, hogy ez egy haldokló gyerek szeszélye; de azt mondta, nagyon jól érzi magát, és ezért óvatosan tolószékbe ültették. Döbbenetükre nem csak, hogy segítség nélkül fel tudott ülni, nem csak csacsogott, mint a szarka, de önállóan elkezdett kerekedni a tolószékkel az osztályon. Két héttel később kiengedték a kórházból.

Azt hittem magamban, hogy a torinói lepel Arcáról készített fénykép kandallópárkányra helyezése és a kislány hirtelen és egyidejű gyógyulása csak „puszta véletlen!”, szerencsére hallgattam, mert Woollam asszony így folytatta: „A legkülönlegesebb, hogy nemcsak abban a pillanatban gyógyult meg ilyen gyorsan és pontosan akkor, amikor megtisztelő helyre tettem otthonunkban a képet, hanem attól a naptól kezdve egyetlen fekély sem gennyedt ki a testén. A nyolc fekély a lábán soha többé nem gennyedt ki. Pauline hozzátette, hogy a sebek nyitottak és mélyek maradtak, de ezután a nap után már nem gennyeztek.

Josie továbbra is tolószékhez volt kötve, mivel a bal lába gondot okozott és lábai nem bírták el még a könnyű testsúlyát se. Június 17-én Leonard Cheshire csoportparancsnok érkezett hozzájuk a torinói lepel nagy képével és a Szent Arc életnagyságú képével. Leült Josieval, és nagyon részletesen és alaposan elmagyarázta neki mindazt a sok jelentős dolgot, amit a lepelről és az azzal kapcsolatos problémákról felfedeztek, és azt is, amit a lepel árul el nekünk Urunk szenvedéseiről. A kérése, hogy áldást kapjon a torinói lepellel, egyszerűen "nem volt lehetséges"... *Semmiképpen* nem lehetett megtenni... *Egyáltalán nem*.

Josie elragadtatva hallgatta a beszéd első részét. Az utolsó részre egyáltalán nem figyelt. Így hát a jó parancsnok még egyszer türelmesen elmagyarázta, hogy a torinói leplet három nagy acélrács mögött bezárva őrzik, mindegyik rácsot más kulcs zárja; a torinói székesegyház oltára fölötti magasföldszinten egy nagy tűzálló tartóban. A lepel tulajdonosa a Portugáliába száműzött olasz király, akinek engedélyét kellett volna kérni, majd Maurilio Fossati torinói bíboros érsektől kellett volna engedélyt kérni, mert ő a lepel őrzője; továbbá a felügyelő kanonokoktól, az olasz állam hatóságaitól és (kétségbeesetten utolsó érvet keresve), még magával a pápával is konzultálni kellett volna ... lehetetlent kért! Josie nézte a száját, amint ezeket mondta, egyetértően bólintott és mosolygott... de nem a szemével.

A második világháború alatt Cheshire csoportparancsnok megkapta a Győzelmi Keresztet, a legmagasabb kitüntetést, amelyet Anglia a bátorságért adományoz. Az egyik esemény egy jelentős vasúti híd bombázása volt az Antheor-öbölben, ami meghiúsult. „Emlékszem, hogy egy elszalasztott lehetőség örökre elveszett, és bármi történjék is, soha többé nem fogok habozni, legalább akkor, ha látom a célt.” – írta később Cheshire. Szembesült valakivel, aki gyakorolta azt, amiről ő beszélt; látta a célpontját, és nem hiányzott neki az. Cheshire amikor leírta azt a napját Gloucesterben, azt mondta, hogy megnézte a kislány összetört, deformált lábfejét, megcsonkított és sínbe kötött lábát, és hallotta azt a határozott kijelentést, hogy ha meglátná a torinói leplet, újra járna. „Úgy tűnt neki, nincs más dolga, mint elvinni Torinóba.”

Könnyű mondani, nem is olyan egyszerű megtenni. Akkoriban Cheshire egy súlyos mellkasi műtét után lábadozott, ezért eltiltották a repüléstől. A beteg gyerek, akivel foglalkozott, tolószékben ült. A nővérnek, aki meg volt bízva azzal, hogy kísérje, az utolsó pillanatban le kellett mondania az utazást. Cheshirének tehát navigátornak, ápolónak, pilótának és mozgatónak kellett lennie, tolni, húzni, manőverezni mindkettőjüket. Ott volt az anyagiak kérdése is. Neki kevés pénze volt, a beteg lánynak pedig semmije se. Nevezhetnénk ezt az egészet a hit bravúrjának. Grimshaw birminghami érsek segítségükre sietett az anyagi problémában, és Lisszabonba küldte őket, ahol II. Umberto élt, a Savoya Házból, amely az elmúlt 500 évben birtokolta és védte a torinói leplet. A száműzött király nemcsak örömmel adott nekik minden szükséges engedélyt, hanem biztosította a szükséges pénzeszközöket is az út hátralévő részére. Tudtuk nélkül telefonált olaszországi képviselőinek is, hogy tegyenek meg mindent a segítségükre. Ugyanakkor figyelmeztette Cheshiret, hogy mind az egyházi, mind a polgári adminisztrációban sok nehézség adódik, elsősorban a távolban élő fontos és elfoglalt emberek összehívásával, különösen ilyen rövid határidőn belül.

Utazóink Spanyolországon és Franciaországon keresztül indultak útnak, és elértek Olaszországba. Torinóban a pályaudvar peronján egy kis csoport várta őket; a szállásukat megszervezték, a bíboros másnap reggel találkozott velük. Umberto király valóban előkészítette nekik az utat.

Amikor Fossati bíboros megtudta, hogy fel akarják nyitni a lepel tartóját, és ki akarják venni a leplet a lepecsételt ereklyetartóból, az előírt polgári és egyházi törvényes tanúk jelenlétében, minden biztonsági előírást figyelembe véve, lassan és sajnálkozva megrázta a fejét. Egyszerűen időben nem lehetett kivitelezni ... túl sok embert megzavarnának, és a lepel veszélybe kerülne. Holt pontra jutottak. Holtpont volt, amíg Josie ki nem húzott egy kis csomagot a tolószéke támlájából, és meg nem mutatott egy új cipőt, amit a hazafelé menet

Josie és Cheshire parancsnok, amikor először érkeztek a torinói katedrálisba

fog viselni; és egy hosszú fehér csipkeruhát, büszkeségét és örömét. Josie elmagyarázta a bíborosnak, hogy ez egy "esküvői ruha, amelyet a nagynéném kifejezetten arra az alkalomra készített, amikor megkapom az áldást." Ekkor azt lehetett látni, hogy Őeminenciája meglehetősen szaporán a szoba egyik sarkába ment, ahol néhány percig aggódva gondolkodott mielőtt belépett a dolgozószobájába, ahonnan hallották, hogy több embernek telefonál. Visszatérve azt mondta, hogy délután 4-kor jöjjenek vissza, és ha addig minden intézkedést megtettek, talán megtörténhet az áldás.

A megbeszélte időpontra minden beleegyezést ténylegesen megtörtént; a különböző hatóságok jelen voltak; és Josie ott volt, menyasszonyi ruhájában és fátyolban, új cipőjét szorosan a toloszék támlájába tömve. Imádkoztak egy ideig, magukban és buzgón, amíg a bíboros fel nem kelt, miután letérdelt. Két pap felmászott a létra fokára, elkezdtek feltörni a pecsétet és kinyitni az acélrácsokat. A több mint négy láb hosszú nagy ereklyetartót kivették a magasból, lehozták, először az oltár előtti asztalra helyezték, aztán a kerekesszék karfájára helyezték, hogy Josie...

... a kezét ráhelyezhesse; de nem történt semmi. A bíborost megkérdezték, hogy feltörhetik-e a külső pecsétet, és kivehetik-e a leplet. Megvizsgálta a pecsétet, majd beleegyezett, hogy feltörjék azokat. A vörös selyemtakaróba csomagolt leplet kivették, amely még mindig sok szalaggal volt körbekötve a hitelességet igazoló pecsétekkel, és Josie ölébe tették. Nem történt semmi. Josie megkérdezte, hogy a leplet oda lehet-e helyezni a bal lábához, mely sínben van, és a bíboros erre is engedélyt adott. Nem történt semmi. Josie engedélyt kapott arra, hogy kezét beletegyje a vörös selyemtakaró alá; majd a nehéz tekereszt áhítattal az ereklyetartóba visszahelyezték, a lakatokat újra lezárták és lepecsételték. Az eljárást feljegyezték, jegyzőkönyvezték és tanúsították a hivatalos dokumentumokban, a leplet pedig visszahelyezték őrzési helyére.

Josephine nem kelt fel és nem járt, mint ahogy elképzelte és akarta. Nagyon csendes volt. A sekrestyében megcsókolta a bíboros gyűrűjét, és megköszönte sok kedvességét; összehajtotta a menyasszonyi ruháját, és eltette a cipőjét. Látszólag nem történt semmi, semmi sem változott. Leonard Cheshire, azoknak a napoknak a tanúja, ezt mondja: "Először nyilvánvalóan csalódott volt, de furcsa módon úgy tűnt, hogy megértett egy célt, egy irányt. Nagyon keveset beszélt önmagáról és a várható gyógyulásról, de sokkal többet másokról és arról a megtiszteltetésről, amelyet a torinói lepel jelentene a mi Urunknak, ha az egész világ láthatná."

Édesanyja találkozott velük a londoni Victoria pályaudvaron, és arra a kérdésére, hogy Josie mit kapott Torinóban, Josie azt válaszolta: "Többet, mint amennyit kérni mertem...", érdekes válasz egy kislánytól. Később hozzátette, ha tudta volna, mennyi gondot okoz, nem kérte volna, hogy odamenjen!

Josephine soha nem állította, hogy meggyógyult, de visszatérésekor észrevették, hogy a mély, nyílt, kezelhetetlen fekélyek, beleértve a lábán lévőket is, gyógyulni kezdtek. Ettől kezdve élete végéig nem volt többé csontvelőgyulladás sem ott, sem máshol, kivéve egy kisebb műtétet 1955 végén, hogy egy fekélyt eltávolítsanak. Még mindig toloszékhez volt kötve, mivel egyik lábára se bírt állni.

Mi a bizonyíték a fenti állításokra. Az ortopéd sebész, aki Josiet betegsége kezdetétől kezelte, 1949-ben a Royal College of Surgeons munkatársa volt. 1956 elején készített feljegyzéseiben Dr. Stallman némi elragadtatással jegyzi meg: "Úgy tűnik, az üregek begyógyultak." Ugyanebben az évben Dr. Merryweather, aki szintén a Royal College of Surgeons munkatársa volt, és átvette az ortopédsebész feladatait, erről így számol be: "Úgy tűnik a csontvelőgyulladás nyugalmi állapotú, és nincs semmi más, ami utalna a csontok fertőzésének kiújulására, jóllehet ijesztő fogyatékosága megmaradt. Végül eltávolítottam Josie bal lábát, mivel azt nem tudta használni, és később nagyon jól használta a múltábat." (1984. október 8-án kelt magánlevél). Az amputációt 1966-ban hajtották végre. Addig deformált bal lábfejét egy sajátos „cipőbe” szorították, mindkét oldalán acélbilincsekkel, amelyek lenyúltak egy nem igazi lábhoz és egy cipőig. Csak mankóval tudott járni. Haszontalan és ügyetlen protézis volt, a bilincsek fájdalmas sebeket okoztak. A múltábal, először mankóval, majd járóbottal és végül egyikkel se tudott menni! Dr. Merryweather a következőket írja: "Történetét összességében nézve meg kell vallanom, hogy az embert megdöbbeníti az a tény, hogy 1955 vége egybeesik a csontvelőgyulladás hosszú nyugalmi időszakával. Ez csak véletlen egybeesés volt, vagy valami több?"

Josephine erősödni kezdett, és először részmunkaidős állást, majd teljes munkaidős elfoglaltságot tudott vállalni telefonos recepciósként. 1968-ban találkozott Roy Jonesszal. Összeházasodtak, és 1970-ben megszületett az első gyermekük, aki az első születésnapja előtt sajnos meghalt, de a második fia, Richard, aki 1973-ban született, ma édesapjával él, nem messze Stroudtól Gloucestershireben. Josie visszatért Torinóba, amikor 1978-ban a leplet közszemlére kihelyezték, és örömét fejezte ki gyermekkori vágya teljesülése miatt: hogy a világ minden tájáról emberek ezrei láthatják a torinói leplet.

Ennek a tanúságtételnek a megírására alapvetően három okom van:

- 1) helytelen hangsúlyt helyeztek az eseményekre;
- 2) mostanáig nem végeztek vizsgálatot az első tanúkkal folytatott konzultáció alapján; és
- 3) egy gyógyulásnak a jellemzőit, amely csodának tekinthető, ahogy azt Szent X. Pius pápa megállapította, még nem alkalmazták Josephine helyzetére. Az egész ügyben a döntő nap az volt, amikor a torinói lepel Szent Arcának fényképe megérkezett a Woollam házhoz és kiemelt helyre került. Azon a napon és pontosan abban az órában Josephine hirtelen jól érezte magát. A torinói utazás, mely nagy nyilvánosságot kapott, ehhez képest másodlagos. Az elsődleges tanúk Mrs. Woollam asszony és a húga, Pauline; és ami a legfontosabb, a két ortopéd sebész, Dr. Stallman és Dr. Merryweather.

A csodálatos gyógyulás pápai szabályai a következők:

1. A betegség súlyos, és az állapot nem javul. A kislány halálos betegségben haldokolt az orvosi ellátást követően.
2. A gyógyulásnak azonnalinak kell lennie, gyógyulási időszak nélkül. A kislány öt éve betegeskedett. Épp akkor tért magához, amikor tudta nélkül, az édesanyja a kandallóra helyezte a torinói lepel Szent Arcának a képét. Josie kikelt az ágyból, jól érezte magát. A

betegség nemcsak javult; de se akkor, se élete hátralévő részében nem keletkezett újabb fekély. Más szóval, a csontvelőgyulladásból meggyógyult.

3. A felépülést nem lehet természetes módon megmagyarázni. A kifejlődő betegség megállt, és a kislány nagyon súlyos betegségből ígéretes és kielégítő egészségi állapotba került.

4. Semmi esetre sem lehetnek visszaesések vagy egyszerű javulások. Életének hátralévő 26 évében a csontvelőgyulladás nem újult ki. A műtéti jelentéseket a sebészek aláírásukkal hitelesítették.

Meg kell jegyezni, hogy a csontvelőgyulladás természetes okokból történő azonnali vagy akár nagyon gyors gyógyulása lehetetlen. A betegség nemcsak egy szervet érint, hanem a környező szöveteket és a csontvelőt is. A betegség a véráramba és a nyirokrendszerbe, köztük a csontvelőbe történő mérgeanyagok behatolása miatt terjed. Behatol az egész testbe. Új sejtek szükségesek az elpusztult sejtek helyreállításához (a bőrben, az izmokban, a csontokban), és ezek a fiziológiai műveletek időt vesznek igénybe. Az egész test azonnali gyógyulása orvosilag és biológiailag lehetetlen. Mégis ez történt Josie Woollammal. A többszörös fekélyek nem termeltek tovább gennyet. A sebek nyitva maradtak, amíg Torinóba nem ment; miután a torinói leplet a lábára helyezték, elkezdtek bezáródni és begyógyulni, és egy sebhelyet hagytak jelezve az útjukat.

Nemcsak újra járt, hanem hallottam tőle, hogy boldogan mondta a saját autóját vezette, férje, gyermeke és otthona volt, és kapott erőt, hogy büszkén vigyázzon rájuk. Van egy felvételem, amelyet Josie készített torinói zarándoklatának eseményeiről. Nyugodtan beszél és egyenletesen, túlzás nélkül, soha ne mond semmi különöset. Nagyon megindító hallgatni, ahogy sikertelenül próbálja szavakba önteni a Torinóban történeteket; tétovázik és megáll. Háromszor megpróbálja leírni, elmagyarázni, és így fejezi be: "Nehéz szavakba önteni... Különleges kegyelem volt... Bármi is volt, megváltoztatta az egész látásmódomat, az egész lelkiállapotomat." Reakcióm arra, amit hallottam és arra gondolva, amiről beszélt, az volt, hogy bölcs lett.

Leonard Cheshire azt mondja róla, hogy önzetlenné, csendes elméjűvé vált, aki megkapta azt a békét, amit a világ nem tud megadni. Nővére, Pauline attól tart, hogy most nem tudja leírni saját reakcióit, még kevésbé Josieét, de a „boldog” szót sokszor használja. Ez az, amit maga Josephine is hangsúlyoz, hogy legbelül nyugalmat kapott. Minden dolog, ami a múltban idegesítette megszűnt, mint például az, hogy terhet jelent másoknak, hogy mások segítségére kell támaszkodnia, és ez mindig így lesz ... . Torinó után rájött arra, hogy lehetnek fájdalmai és szenvedései; még első gyermekének az elvesztését is képes volt elfogadni, akkor is, ha a hangja mindig egy-két szinttel elhalkult, amikor róla volt szó. "Valami megváltozott számomra Torinóban. Nem tudom leírni, de lehetővé tette, hogy elfogadjam az életemet olyannak, amilyen ... Ott nagyon közel éreztem magam Jézushoz, nem érzelmileg vagy érzékileg, de most már tudom követni. Valami kaptam azon a napon, kegyelmet, hogy szembenézzek az élet mindennapi nehézségeivel. Boldog és elégedett vagyok, és azóta ez minden nap elkísér." Ezeknek a szavaknak mély és csendes igazsága visszhangzik mondataiban.

Josie Woollam 1981. május 31-én halt meg. Béke szép lelkének.

Ez a beszámoló hiányos lenne két személy, Josie anyja és sebésze, megemlézése nélkül: Veronica Woollam asszony neve hozzáillő. Kicsiny termetű, halk szavú, és úgy beszél, mintha a múlt héten találkozott volna Urunkkal az élelmiszerboltban. Szeretettel hasonlítom ahhoz az asszonyhoz, akiről Szent Máté ír (15,21-28). Könnyű elképzelni a mi Urunkat, aki erre az anyára is rátekint és mosolyog. „Asszony, valóban nagy a hited! Legyen úgy, ahogy akarod.” És attól a pillanattól kezdve a lánya meggyógyult.”

A második Dr. Merryweather. Az unalmas kérdések között, amelyeket feltettem neki, az egyik az volt, hogy Josephine hörgőtágulatban halt meg (azaz a hörgők kitágulásában, ami általában a tüdőben lévő rostos szövetek felhalmozódása miatt következett be). Emlékeztem rá, hogy Josephine különbséget tett a csontvelőgyulladás és a tüdőbetegség között, amely, ahogy mondta, szerinte annak a ténynek tulajdonítható, hogy fiatal korában tüdőgyulladásra volt. Az orvos válasza, összefoglalva ezeket az eseményeket, elgondolkodtató: "Az alapfertőzés a vérmérgezés volt (baktériumok és toxinjaik jelenléte a véráramban). Ennek következménye volt a csonttályog, akárcsak a tüdőtágulás, bár úgy gondolom, hogy a tüdőtágulás nem fejlődött ki a csontvelőgyulladás utánig, tehát másodlagosnak mondható." Így folytatja: "Bizonyára vannak ebben a figyelemre méltó történetben olyan dolgok, amelyeket nem lehet tudományosan megmagyarázni. Mindannyian ismerjük az elme hatalmát a test felett. Úgy tűnik számomra, hogy még egy teljesen nem vallásos embernek is be kell ismernie, hogy valami történt Josephinevel, ami megváltoztatta a mentális hozzáállását, ami hatással volt a betegségére. Azt hiszem, ez a legkevesebb, amit el lehet mondani, és sokan sokkal spirituálisabb értelmezést adnának mindennek.”